Kõigepealt väärib põhiseaduse üldise iseloomustusena märkimist, et ta on jäänud truuks rahvavalitsuslikele, demokraatlikele põhimõtetele, nagu seda määrab ka rahvahääletuse otsus. Kõrgeima riigivõimu kandja on rahvas. Kui endises põhiseaduses oli terminoloogia veidi teine, ja nimelt, et „riigivõim on rahva käes", siis tundub uue põhiseaduse terminoloogia vastavat enam esinduslikku, representatiivse riigikorra põhimõttele, mis on uues põhiseaduses läbi viidud terviklikumalt, kõrvaldades näiteks otsese rahvariigi silmapaistvama tunnuse — rahvaalgatuse. Rahvahääletus võib uue põhiseaduse käsitlemisel toimuda teatavail juhtumeil ega saa puutuda maksusid, riigikaitset, välislepinguid ega riigi rahalisi küsimusi (§ 98). Põhiseaduse muutmise küsimuses võib rahvahääletus tulla korraldamisele presidendi otsusega (§§ 148, 149).

Rahvas teostab kõrgeimat riigivõimu oma hääleõiguslike kodanike kaudu vabariigi presidendi valimisega, riigivolikogu valimisega, kohalike omavalitsuste esinduskogude valimisega ja rahvahääletusega (§§ 34, 35). Seesugust kõrgemat riigivõimu teostamist piirab uus põhiseadus, nagu tähendatud, otsese rahvavõimu funktsioonide kärpimisega, kuid ka valijate vanuse tõstmisega 20 aastalt 22 aastale (§ 36) ja presidendi otsevalimise asendamisega teatavatel juhtudel valimiskolleegiumiga (§ 40).

Ka kodanike põhiõigused ja nende ulatus elavad uue põhiseaduse kehtimahakkamisega üle teatavaid muutusi. Kuigi eelmisedki põhiseadused jätsid põhiõiguste sisulist ulatust reguleerivad normid hariliku seadusandluse määrata, on uues põhiseaduses see tendents arendatud veel kaugemale. Igas vastavas paragrahvis, kui need ei kanna puhtdeklaratiivset iseloomu, nagu majandusliku elu korraldamise kohta (§ 24), sisaldub seepärast vihje eriseadusele. Kerkivad üles

Eesti kroonika 1937, lk. 28